

# HA ÇOCUK HA CENNET

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 10.03.2013 tarihli (203.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdü'lîlâhi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve sellem âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz kardeşler,

İnsan olarak Rabb'imiz bizi, bazı zafiyetlerimiz ile bazı özelliklerimizle iç içe yarattı. İnsan olarak morale, çok ihtiyacımız var. Argo bir kelime olduğu halde bilerek kullanıyorum, dolduruluşa kolay gelen bir mahlûkuz ve doldurulmaya da ihtiyacımız var. Biz zannediyoruz ki işte iki yaşında yeni "baba, dede" demeye başlayan çocuğa işte "Şöyle alacağım sana, böyle alacağım, çabuk şunu da yap." Ya da ilkokula kaydolacağı zaman "Bisiklet alacağız sana, hadi!" diyoruz ve çocuk da yapıyor dediğinizi. Hiç kimse sıkılmasın, seksen yaşındaki insan da böyledir. "Bir şey alacağım." de yeter ona. Allah da "Cennet alacağım, çabuk namaz kıl." diyor zaten. İnsanınız, şiddetli morale ihtiyacımız var, takviyeye ihtiyacımız var. Seksen yaşında iken de büyük düşünmedikçe küçük, beceremeyen bir mahlûkuz. Büyük düşünmek zorundayız! "Sadece cennete burnumu sokayım yeter." diye düşünen cennete zor girer. Firdevs-i alada olacak planları olan, cennete burnunu sokabilir. Bir ekmek parası için gurbete giden, ekmek bulamaz. Gurbete gideyim ev de alırım, dükkân da açarım diyen; beş- on tane ekmek alır gelir. Hayat böyledir, insan böyledir. Başka türlüşününün gerçeği yok bu dünyada!

Kardeşler,

Din de böyledir diye, bilerek bir cümle söyledim ben. Rabb'imiz bize işte "Namaz kılın, oruç tutun, belki bakar sizi cennete koyarım." demiyor. "Dediklerimi yapın, cemalimle buluşun." diyor. "Size cennette ırmaklar göstereyim." dedikten sonra bir de "Beni göreceksiniz." diyor. **إِلَى رَبِّهَا نَاظِرَةٌ** "Rabb'ine bakan yüzleriniz olacak." diyor. "Allah'ı göreceksiniz." diyor. Yeşil ağaçlar, parklar falan vaat etmiyor. Bunun için işte bazı kulları, şaşırıp da "Cennet cennet dediklerini ver sen onu başkalarına." diye basit görmeye kalktılar cenneti. Hiç hoş bir şey değil bu! Ne demek cennet cennet dedikleri? Yani, bu inceliği çok derinlemesine düşündüler de mi ağızlarından böyle yanlış bir cümle çıktı? "Cennet cennet dedikleri birkaç huri ve birkaç köşk!" He he, birkaç köşk!

Kardeşler,

Büyük düşünmek zorundayız. Bu kardeşiniz, bir eğitimci değil; ama aile konusunda ve çocuk konusunda inşallah gayretleri olan birisidir. Bu kardeşinizin gördüğü en büyük yanlışlık, annelerde babalarda olan bu kısır düşünce hastalığıdır. Çocuk yetiştirmeyi ve çocuk büyütmeyi annelerin babaların; evleninceye kadar, iş gücü sahibi oluncaya kadar, biraz daha iyi düşünürsek onların da çocukları olup o çocukların yani torunlarının da sünnetini yapınca kadar diye kısa bir mesafede düşünceleri, anneleri delirtiyor. Şu yan sokaktaki çeşmeden su almak için yola çıkan birisi, yan sokak değil de üç sokak ileri gidince uf puf eder "Hani yan sokaktı!" diye. Fakat öbür köyden su almak için elinde bidonlarıyla yola çıkan birisi, yirmi metre sonra "Yorulдум." demez herhalde. "Zaten öbür köye gidecektik. Taa o dağın arkasındaki köyden su getireceğiz." der.

Evlât yetiştirmeyi "Doğurdum, büyüttüm güzel, mürüvvetini gördüm, çocuklarım oldu, tamam." şeklinde zannedenler, delirmekten başka çare bulamazlar. Hayır, kardeşler! Evlat mürüvveti görmek, onlarla cennette karşılıklı oturunca gerçekleşecek. Ondan öncesi hep bezleme, mama verme sürecidir. Hiçbir zaman anne ve babanın anneliği, babalığı bitmez. Kıyamete kadar! Dokuz yüz sene çocuğuna yalvaran adamın da babalığı bitmemiştir.

Şükürler olsun ki doksân seneden fazla yaşamıyoruz. O kadar yaşasak herhalde biz kendi çocuklarımızı öldürürdük; ama Kur'an, hikâye anlatmıyor. Kur'an eskilerin, ataların birbirlerine anlattığı masalları anlatmıyor bize. "Bu kitaba iman edin." dedi Allah. "Şüphe yok bu kitabın içinde. Bu kitaba iman etmeden cennete giremezsiniz." dedi. Peki, bu iman "Şurasına inan, burasına inanma." mı demek oluyor? "Peygamberlerin birine inandım, öbürüne inanmadım." demek oluyor mu iman? Hayır! Nasıl "Bu çocuk imanının şartlarını öğrensin." diye sen zorluyorsan; seni de Allah "Dokuz yüz elli sene de olsa çocuğuna sabredeceksin." demeye zorluyor. Başka, hiçbir çaresi yoktur! Bu nedenle kardeşler, dokuz yüz elli sene bir rekât namaz kılması için değil; bir kere Allah demesi için sabretmeye hazır olmayan, çocuk doğurmasın. Öyle camiye göndereceksin de Kur'an Kursu'na göndereceksin de bir hafta sonra da çocuk Yasin okuyacak. Öbür hafta melekleri de geçmiş olacak. Bu hayalle yaşayacaksan çocuk doğurma! "Anneyim, babayım." deme! Çünkü Allah'ın beş büyük kulundan biri olan Nuh aleyhisselam, Allah'ın beş büyük kulundan biridir. Milyarlarca kul yarattı Allah kendine, ne kadar daha yaratacak belli değildir. İlk insandan son insana kadar, beş insan seçti Allah. Beşinin rakibi yok, hiçbir zaman altı olmayacak bu, dörde de düşmeyecek! Bunlardan bir tanesi de Nuh aleyhisselamdır. Demek ki Allah'a en yakın kul, en büyük öğretmen, beş büyük duası kabul olandan biri, demek ki beş beş başka olmayan bir rakam bu. Dokuz yüz elli sene uğraştı, çocuğuna bir

defa “Allah” dedirtemedi. Dokuz yüz elli sene sonra, oğlu ne dedi ona? “Senin Allah’ın beni boğamaz, yükselere çıkarım.” dedi.

Kimse kendisini, bu beşin içinde görmüyordur herhalde. “Bu beş kişiden biri benim.” demiyordur, diyemez kimse. Öbür peygamberler bile “Altıncısı benim bunun.” diyemezler. “Beş tanesiyle büyük sözleşme yaptık.” Allah buyuruyor. Çok büyük, yerlere, göklere sığmaz bir protokol yaptı onlarla Allah; ama bu beş taneden bir tanesi, oğluna asırlarca uğraşmasına rağmen söz geçiremedi. Kur’an kursuna da göndermiştir o arada herhalde, yazları da camiye göndermiştir muhakkak. Büyük konuşacak iş değil bu arkadaşlar! Öbürü de o beş taneden öbürü, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem dedesi babasına söz geçiremedi. Bu ders değil mi? Kur’an değil mi bu? Kur’an’dan sadece biz, Yusuf aleyhisselamin kuyuya düşmesini mi öğreneceğiz? Eğer Kur’an çocuk yetiştirmenin, Kudüs davasından daha büyük bir dava olduğunu bize öğretmeyecekse; Kâbe’nin duvarlarından daha değerli olan büyüttüğünüz çocuğa bu şuurunu vermeyecekse, o zaman biz bu Kur’an’ı ne diye okuyoruz? Kutsal kitap demekle, kutsanıyor mu Kur’an?

Kardeşler,

Çocuk büyütme meselesine, bakışımızı değiştirelim. Bu bir cihattır ve Kudüs davasından daha değerlidir. Çünkü Kudüs, serserilerin elinde kurtulacak bir yer değildir. Kudüs, Hanne kadın gibi doğmamış çocuğunu Allah’a adayanların yetiştirdiği neslin elinde, kurtulacak inşallah. On yaşına gelince camiye gönderilmiş çocuklardan söz etmiyorum. Anne karnında, on günlükken Allah’a adanmış çocuk lazım! Bir anne, bir baba arıyorum ki nasıl kurban bayramından beş gün önce alınmış bir koç, hani Allah için kurban edeceğiz koç, bildiğin koç! Onun tüyünü kesip ondan yastık yapıyor musun? Niye? Bunu Allah için aldık, bir defa bunun tüyü de mübarek! Allah için adanmış çocuğun saçı bile tıraş edilirken “Gelin Allah için adanmış bir çocuk bu! Bunun saçı da değerli, tırnakları da değerli. Bunun sahibi Allah!” diyebilen anne babalar, bir gün bu ümmetin yüzünü güldürecek nesli yetiştirecek müjdeli anneler babalardır. Ali İmran’ın karısı odur işte. Lafla bunu, ben de yaparım. Ne adaklar yaparım hem de. Bu lafla çok kolay! Uygulamaya gelince hem kurbanlık koyun al hem de her gün sütünden iç, tüyünden de yastık yap, boynuzundan da tarak yaparsın. Ne ala be! Bayram günü de kestir mi, cennettesin zaten. Böyle değil! Bu koç ayrılmıştır, Allah’ın koçudur bu. “Bunu bayram günü keseceğiz. Akan kaniyla günahlarımızı örtecek bizim, günahımızı temizleyecek bu kan.” diyebildiğin gün o koç, Allah’ın koçudur. Öbür türlü sürüde satılık bir koç o. Ha sen almanın ha çobanında kalmış.

Çocuklarımızın Allah’a adanmış çocuklar olması başka şeydir. “Bunları Müslüman yetiştireceğiz inşallah! Bunu çok istiyoruz be!” bu hikâyeleri çok dinledi melekler, çok dinledi. Âdem aleyhisselamdan beri hiçbir anne baba (kâfirlerin vs. kimin olursa olsun hiçbir anne- baba) doğurduğu çocuğu “Benim çocuğum şirret, bela olsun, diye doğurdum bunu.” demiş midir bu güne kadar? Herkes, çocuğunu evliya yapmak istiyor; ama bu evliyalığı, rüyada görmekle olacağını zannediyor. Allah ise Hanne kadın görmek istiyor! Rahmindeki çocuk için adaklar yapan ve bu adağına namusuyla söz veren, namusu gibi savunan, iki aylıkken bile olsa onu bir beze sarıp söz verdiği adak yerine götüren kullarını görecektir Allah. Onu o zaman Kur’an’a yerleştirecek. Gerçek, bu arkadaşlar! Çocuklarımıza, bu şekilde bakmak zorundayız. Eğer bu gerçeği kadınlar hamile kalmadan önce öğrenmediyse ve eşleriyle bir araya gelmeden önce erkekler, bu şuurda bir çocuk sahibi olma heyecanı yaşamadılarsa “Zararın neresinden dönülürse kârdır.” diye inanmak zorundadırlar. Bu sefer bari oradan başla. “Zararın neresinden dönersem...” diye. “Ee ben doksan sekiz yaşındayım, oğlum da altmış dört yaşında.” Bir günün kaldı mı bu dünyada? “Kaldı.” Bir gün, bir gündür! Allah, niyete göre veriyor mu kuluna? “Veriyor.” Şu can buraya gelmeden, tövbeyi kabul ediyor mu? “Ediyor.” Yüz kişinin katilinin tövbesini kabul etti mi? “Etti.” Bunlar gerçek mi? “Gerçek.”

Peki, sen yüz kişiyi öldürmedin de üç çocuğunu harap ettin, diyelim. Üstelik de bu üç çocuk hâlâ yaşıyor, sen de hâlâ yaşıyorsun. “Rabb’im, bu cehaletten ben vazgeçtim. Bu böyle değilmiş. Biz çocuğumuzu iş, güç, diploma sahibi yapmışız. Kız çocuğumuzu mühendis yapmışız, kimyager yapmışız. Bu gerçek böyle değilmiş meğerki. Rabbim ben döndüm, beni de kurbanlık kabul et, çocuğumu da kurbanlık kabul et.” de ve on beş dakika sonra da öl, hiçbir zararı yok! O zaman Rahman ve Rahim olan, kullarına lütfuyla muamele eden Allah’ı bulursun karşında. Belki de bunu daha önce yapsaydın ve bu niyeti de beceremeseydin, pot kırsaydın çok büyük zarara uğrayacaktın. Ahbinden, sözünden dönmüş bir kul olarak Allah’ın karşısına çıkacaksın. Yüzde yüz samimi, heyecanlı bir tövbeyle ölümünden on beş dakika önce bile bunu gerçekleştirdiysen belki daha kârlı olursun. Zararın neresinden dönersek o da kârdır şüphesiz.

Fakat asıl yatırım, rahmindeki pazarlıklarla başlamalıdır! Çünkü şeytanın çocuk hakkındaki bütün planları ana rahmindeyken başlamıyor. Evet, biz ana rahminde başlayalım diyoruz da şeytanın yatırımları ana rahminden önce, o rahmin sahibi kadının üzerinden başlıyor hep. O kadını ta bebekken ele alıyor. Bu kadın bir aylık bebektir, o gün onun gırtlığını sıkıyor. O gün onun hakkında dosya tutuyor ve o gün onun emeyeceği sütle ilgili planlar yapıyor. O gün onun kulağına gelecek sözcüklerle ilgili hesap kitap yapıyor ve on sene, yirmi sene, otuz sene bekliyor şeytan. Otuz sene ona, sokağa çıktığında

Allah'tan korkmadan çıkacak şekilde bir tiyneyet yüklüyor. Kocasını Allah'ın karşısına koyduğu bir kukla gibi görececek bir anlayışla onu yetiştiriyor. Bir sürü olay hazırlıyor. Ondan sonra evlense de o kadın, onun doğurduğundan korkmuyor şeytan bir daha. Neden? "Otuz senedir bunun üzerinde emek veriyoruz." diyor.

Yatırımını tam yapmış oluyor. Şeytan çok uzun vadeli çalışıyor, çok büyük bir vade üzerinden yatırım yapıyor. Biz ise "Anne rahminden Hanne gibi başlasak bari, Allah'ın yardımıyla kurtarırız." diye yani, belki de son turun son on metresinde yarışa katılıyoruz biz şeytanla yaptığımız zaman. "Allah bize rahmetiyle muamele eder." diyerek büyük bir umut taşıdığımız için de heyecanla bir sonuç bekliyoruz. Bir de düşünün ki değil öyle ana rahminden itibaren, nenesinin ta başörtüsü döneminden başladık biz çalışmaya. Ne elde edeceğiz?

Kardeşler,

Bu sebeple, şu çocuk yatırımının başlangıcını kesinlikle çocuğun doğumu veya on yaşına geldiği dönem olarak almayalım. Evet, zararın neresinden dönersek kârdır; ama asıl yatırım çocuk doğuracak annenin, anne rahmine düştüğü zamandan başlamalıdır. Çocuğun rahme düştüğü zamandan değil. Bunun için benim sevgili peygamberim hepimizin gözünü böyle sonuna kadar açacak bir hakikat konuşuyor. "Benim ümmetime el değmemiş, göz değmemiş üç kız çocuğunu getirene, cennetim vaat olsun." diyor. Allah! Bu ne ya, bu ne? Yatırım bu işte! Ümmete üç tane berrak, Haceru'l Esved gibi ana getirdin mi, sen mücahidsin. Hamza'nın girdiği cennete adaysın Allah'ın izniyle; ama bakın üç çocuk doğurmanın ötesinde bir proje bu. Üç tesis kuruyorsun ümmet için sen. Kadınlığı cihat bilen, kadınlığı sayesinde Allah'ın en büyük sanatının icra edileceği, yatırım yapabileceği kimse olarak inandırдың, iffet abidesi, Meryemleşmiş, Asiyeleşmiş üç kadın yetiştiriyorsun sen. Seninki cihat kardeşim! Bu bakış tarzı çok önemli.

Kardeşler,

Çok büyük, kaya gibi bir söz belki. Belki benim hacmimi aşan bir söz, Allah'a sığınırım hatalarımdan; ama ben Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden dinlediğim, bu ümmetimin büyüklerimden gördüğüm ve anladığım şudur ki "Çocuk, namaz demektir. Çocuk, oruç demektir." Kız olsun, erkek olsun ben, Resûlullah'tan bunu anladım aleyhisselatu vesselam. Çocuk, namazdır. Çocuk oruç gibidir, çocuk Kâbe gibidir, etrafında tavaf edilir bir şeydir bu çocuk. Dolayısıyla bir mü'min seccadeye dönüp de "Allahu ekber" deyip namaza durduğu zaman ne bekliyor Allah'tan? Cennet bekliyor. Samimi misin? "Samimiyim." Kardeşim bu nereden kaynaklandı? Sen nasıl Allah'tan öyle durup dururken cennet bekliyorsun? "Namaz kılıyorum ya!" diyor. "Allah namaza cennet vaat ediyor." Kim dedi sana? "Peygamberim dedi, Kur'an diyor." Aynı şeyi ben, Allah'ın kitabında ve peygamber aleyhisselamın hadislerinde görüyorum. Benim peygamberim tıpkı namaz kılana cenneti söz verdiği gibi; bu ümmetin delikanlılarını, Ümmet-i Muhammed'in arşın gölgesinde gölgelenmeye aday olan gençlerini doğurup büyüten anne babalara da cennet vaat ediyor. Bir hadiste, üç hadiste, beş hadiste değil üstelik! O zaman çok rahatlıkla diyorum ki nasıl namazdan cennet anladıysan çocuktan da cennet anlayabilirsin. Elbette, abdestsiz kıldığın namaz seni cennete sokmayacak. Berbat büyüttüğün bir çocuk da cennete sokmayacak.

Her namaz cennet değil elbette; ama abdestinle, kıbleye dönerek huşu içerisinde Rabbi'nin huzurunda olduğunu bilerek kıldığın her namazın seni cennete koyacağına inanıyorsan aynı şekilde, çocuk demek de cennet demektir. "Ha cennet ha çocuk! Ha namaz ha çocuk! Ha cihat ha çocuk!" bu demektir. Buna iman ediyorum. Vallahi, böyle iman ediyorum! Çünkü Allah "Kıyamete kadar ben bir gün, gökten büyük bir mucize gönderip küfrün kökünü kazıyacağım, yeniden Kudüs kurtulacak, yeniden Kâbe hür olacak." diye bir vaatte bulunmamıştır. "Yetiştirin, yetiştirdikleriniz adımı yüceltsin. Kur'an'ı tek kitap, tek kanun, tek hüküm kaynağı yapsın." demiştir Allah. O zaman cihad, çocuk demektir. Kâbe'nin etrafını tavafla ihya edecekler ve camileri ön safından arka safına kadar dolduracaklar melekler değil, insanlardır. O zaman, cami dolduracak iş yapmak; cami yapmaktan evlâdır. Çocuklarımızı yetiştirmek, minare dikmekten evlâ ve büyük bir ibadettir. Çünkü görüldü ki laik bir düzenin içinde bile yüz binlerce cami yapmak, laikliğin bütün şiddetine rağmen zor değilmiş; ama laiklik serbest bıraksa bile kendi doğurduğu çocuğu, yetiştiremiyorsun. Bu son yaşadığımız olaylar ve dönem bize anlattı ki bizim laiklikle savaşımlarımız, cami üzerinden olması halinde zor değildir. Çünkü camiden korkmuyor laiklik; ama tek bir çocuk kendi yuvasında, kendi anne babasının kanatları altında; sen müminsin, anası mümin, dedesi mümin ve çocuk da mümin güya ama çocuğu, istediğin gibi yetiştiremiyorsun. Beyni senin olmuyor! Beynini Kur'an'la buluşturamıyorsun çocuğun! Bunun daha büyük bir cihat, daha büyük bir ibadet, camiden daha değerli bir iş olduğunu milyonlarca gencin üzerinde görmek mümkündür.

Bunun için ilan ediyoruz ki cennet isteyen, çocuk yetiştirsın. Cihat arayan Kudüs'e gitmesin. Bir odadan, evin öbür odasında internetin başındaki çocuğuna git, orası cihat meydanı işte! Fakat eline balta sapı alarak değil, yüreğine Nuh'un sabrını koyarak o odaya gideceksin! Çocuk karşına dikildiğinde ve sen "İnternet..." diye başladığında kazara "Senin Allah'ın bu internete karışamaz." dese bile sen, gözyaşıyla gene de "Rabbim hidayet et buna." diyeceksin. Öyle yapmıştı

Nuh! Bize öyle gösterdi Allah çünkü. Yok, sabrın bittiyse Nuh'un gittiği yolda değilsin o zaman, İbrahim'in yolunda da değilsin. O halde sen, İbrahim'in torunu Muhammed aleyhisselamin yolunda nasıl olacaksın?

Kardeşler,

Bakışı değiştirme teklifinde bulunuyorum. Bir defa bu çocuk, senin değil! Üzerinde tasarruf hakkın yok. Yarattın mı, hayat mı verdin, sen mi cennet cehennem vaat ediyorsun? Yaratana, o çocuğa hayat veren, sağlık sıhhat veren, hastalık veren Allah! Çocuğun sahibi Allah! Sen söz sahipliği iddiasında bulunmazsın. Sen olsa olsa cami imamı gibisin. Cami Allah'ın, namaz Allah'ın; sen ücret karşılığında namaz kıldırıyorsun camide. Çocuk Allah'ın, hayat Allah'ın, cennet Allah'ın! Sana da Allah, ücret veriyor. Zevklendin, baba oldun, anne oldun. Bu zevkin karşılığı olarak "Benim kuluma bak." diyor Allah. Seni de başkasına büyüttürmüştü zaten, onu da başkasına büyüttürmüştü. İlk yarattığını da kendi elleriyle topraktan yaratmıştı. Allah böyle bir kanun murat etmiş. Bir kere bu çocuk senin değil, dolayısıyla kürtajla çocuğu aldıramazsınız! Kimin çocuğunu aldırдың ya? Mutfaktaki mandalinayı, oradan alıp oraya mı koydun sen? Kimin malına dokundun sen? Kimi, kimden aldın? "Doktor demişti." diyor. Doktor mu yaratmıştı?

Sen kürtaj yaptırdın, düşük yaptırdın, çocuğu aldırдың. Kimin nesini aldın? Birisi, Kâbe'nin duvarından bir taş çalıp gelse bütün dünya mü'minleri üzerine çullandır. "Vay Kâbe'den taş kaçırdın!" derler. Allah, belki de bununla bütün insanlığı kurtaracaktı. Bir Mehdi olarak gelecekti belki bu dünyaya. Sen nasıl bunu aldırırsın anasının rahminden? Senin değil ki. Fakat bir defa "Biz yaptık." diyor büyük bir dik başlılıkla. Kadın öyle bir dik başlı şekilde dikiliyor ki "Daha çocuk yapmayı düşünmüyorum." diyor. Börek yapıyordu mübarek de bir daha börek yapmayacakmış gibi söylüyor. Bu, ne kadar adi bir düşüncedir! Sen kimsin, kimsin sen, kimsin? Sen, ayın belli günlerinde şahsiyetin, her şeyin bozulacak kadar kan kaybeden birisisin. Ne zamandan beri "Daha yapmayı düşünmüyorum. Bunu yapmayı düşündük hani, isteyerek oldu." diyebiliyorsun. Poğaça yapıyordu. Bir tane daha tepside boş yer gördü, bir tane daha poğaça yaptı, koydu oraya. Böyle konuşur mu mü'min, Allah'ın mülkünde yahu? Bizim edebimiz, ne kadar bozulmuş! "Bir çocuğum daha olacak." bile demez insan. "Rabbim bir çocuk daha lütfetti." der. Bu mü'min terbiyesi. Terbiye böyle işte! "Beni Rabb'im bir kere daha anne olmakla baba olmakla nimetlendirecek. Bu ne büyük şey yahu, ne büyük be!" şeklinde düşünmeli mü'min. Hanımefendi uygun görmüş, bir daha yapacaklarmış. Bu sözlerin hesabı sorulur bir gün. Sen çocuğuna kötü konuştuğu zaman "Böyle konuşulur mu?" diyorsun; ama mülkün sahibi de bir gün "Bu söz, böyle mi söylenirdi?" diye sorar.

Kardeşler,

Çocuğa bakarken yanlış bakıyoruz. Mübarek, bizim sanki! Neresi senin oluyor, sen kiminsin? Sen yetmiş sene yaşama garantisi alıyor musun kendine? "Ben şu gün ölmeyi uygun görüyorum, ondan önce ölmem." desene göreyim. Ben, ben değilim ki; o benim olsun. Ben yokum bir defa!

Kardeşler,

Ölmüşlerin torunları ve çocuklarıdır. Ölmüş birinin torunusun, çok büyük oranda da ölmüşün yavrusuyuz biz. Ölmüşün oğlu veya ölmüşün kızı, diri gibi konuşmamalı. Ensesinde ölüm korkusunu hiç kaybetmemelidir. Bu bir terbiyedir. Eğer boyunların büküleceği, kimsenin gık çıkaramayacağı günden önce; boyun bükük konuşmaya alışırsan o zaman sen, Allah'ın rahmetine adaysın. Üç günlük nefesin var veya yok diye, dik kafalı konuşmaya kalkarsan Allah seni öyle görür. Öyle kaydedilirsin dosyalara ve o herkesin boynunun büküleceği gün "Gel buraya!" dendiğinde nasıl çıkacağını düşünmek lazımdır.

Kardeşler,

Çocuklar bizim cennetimizdir. Maazallah, belki de cehennemimizdir. Hata oranımız yüksekse ve bu tip ağır iddialarımız, kaba saba sözlerimiz çoksa; maazallah belki de cehenneme yetiştiriyoruz kendimizi. Fakat Nuh aleyhisselam, oğlu yüzünden cehenneme girmedir. İbrahim aleyhisselam, babası yüzünden cehenneme girmedir. Lut aleyhisselam, karısı yüzünden cehenneme girmedir. Asiye aleyhisselam, kocası yüzünden ( kocası firavun oğlu firavundu, babası, dedesi hepsi firavundu) cehenneme girmedir. Öyle bir adamın karısı, yeryüzünün sultanı bir kadın olarak Allah'a gitti. Firavun onu çarmıha gerdiği gün, yere kazıklandı. Dört kazıkla onu yere çarmıh yaptığı gün melekler, onun cesedi ve ruhunu arşa yükselttiler. Kimin karısı olduğun hiç önemli değil! Kimin kocasının hiç önemli değil! Berbat bir kadın olan Lut'un karısı, Lut'un Allah katındaki değerini düşürmedi aleyhisselam. "Sen Azer gibi bir putperestin oğlu olarak nereye geldin?" denmediği gibi İbrahim aleyhisselama, "Allah dostu hoş geldin." deyip göklere öyle çıkarıldı. "Sen dünya su ile dolarken bile terbiyesini takınmayıp 'Allah beni boğamaz bu dağın başında' diyen çocuğun babası Nuh, nereye geldin?" denmedi Nuh aleyhisselama.

Neden? Çünkü üzerine düşeni yapan, rahattır. Sıkıntı, üzerine düşenleri görme vakti ve basireti olmayanların üzerinde olacak.

Dalgalar boğuyor dünyayı, sen neredesin? Nuh'un dalgaları, internet dalgası oldu şimdi, medya dalgası oldu, çevre dalgası oldu. Neredesin anne? Neredesin baba? Sen hâlâ, mobilya derdindesin. "Hâlâ filan ziyafete çağırdım akrabayı. Aman evi iyi görsünler!" derdindesin. Sen hâlâ kılık kıyafetini, ilah edinmişsin. Sen, bu çocukların bulunduğu ortam cehennem çukurundan daha zor berbat bir yer olduğu halde, evlenmek üzere olan kızını hangi arkadaş çevresine toplantıya gönderdin? Bunu düşünemeyecek kadar düşüncesi kaybolmuş bir anne babasın sen.

Sen ey baba, ey anne! Allah'ın tesettür, örtü, hicab dediği şeyi; erkeğin dikkatini çekecek, fuhşa davetiye oluşturacak bir şey haline getirdin. Bunu düşün sen! Yatak odasında bile kullanılsa bir erkeği çıldırtacak kıyafeti, tesettür diye genç bir kızın üstüne koydun. Sokaklarda, ilahiyat fakültesinde, filan fakültede, imam hatip lisesinde erkeği çıldırtacak bir kıyafetle kızını dolaştırıyorsun. Sen de umreye gittin ama! Sen, umredesin! Üstelik bu mesuliyetin altında kendini, Uhud Dağı kadar ağır hissetmiyorsun. Mazeret hazır. "Bu zaman da gençlere hükmedilemiyor." Tabi ne büyük mazeret! Zaten melekler de böyle bir mazeret bekliyordu senden. Allah! Bunu dedin ya, bütün vergi borçların silindi senin.

Kardeşler,

Çocuklarımız, bildiğimiz cennettir. Her çocuk bir cennet olmasaydı eğer, Allah her doğurduğu yavrusuna karşılık olarak annenin ayağının altına bir cennet koymazdı. Neden Allah, anaların ayaklarının altına cennet seriyor? "Doğurdun." diyor. Eğer çocuk demek, cennet demek olmasaydı Allah, doğum yaparken acısından kıvranıp ölen bir kadını şehit saymazdı. Benim Rabb'im Peygamberini konuşturuyor "Doğum yaparken acısından ölen kadın, şehittir." diyor. "Kim şehit ya Resûlullah?" diye dönüp tarihe sorduğunda "Ciğerleri çıkarılmış, parçalanmış Hamza şehit!" Allah birini, ciğeri parçalandığı için şehit olarak görmüş ve melekler onu kaldırmışlar; öbürünün de çocuğu rahminden çıkarken parçalanmış, ölmüş. Ona da Allah "şehit" diyor. Kendi zevkim, ihtirasım, beğenimle kadınları, kadınlar haftasında mutlu etmek için böyle konuşuyorum. Böyle konuşmaktan Allah'a sığınırım. Peygamberimi, böyle dinledim. Doğum yapan kadına ödül olarak, cennet vaat ettiğini gördüm.

Ben, kime ne vaat edebilirim ki? Mülk Allah'ın, cennet Allah'ın; ama hakikat budur. Bu hakikate iman ettiği kadarını herkes, Allah'tan bulacak. O kadar zaten, en fazla çocuk yetiştireceksin sen! Daha fazlasını yetiştiremezsin! Senin derdin okul bitirtip mürüvvetini görmek. Eh be, İstanbul'da da bir devlet memurluğu yakalattırıydın çocuğa, yok senin eline su dökecek melek zaten! Çocuğu memur mübarek, memur! Ablası da iyi bir işte çalışıyor, ablası da iyi bir iş buldu. Onun da emekli maaşı, üst derecelerdendi zaten. Elhamdülillah. Daha ne isteyeceksin bu dünyada? Ne isteyeceksin, tabi Müslümanlar kan kusuyor. Sen daha ne isteyeceksin? Dünyada namus gitmiş, iffet gitmiş, cünüp mü değil mi belli olmayan insanlar camiye dolmuş, imanın farzları bilinmiyor, isteyen kaderi inkâr ediyor, isteyen hadisi inkâr ediyor, isteyen de yatak odası kıyafetini İslami kıyafet diye mağazasında satıyor Allah'tan hayâ etmeden. Bir de kendisine "Vakıflara çok yardım ediyorum, iyi iş adamıyım." diyerek iyi iş adamları derneği de kurmuş. Dış kıyafet diye sattığı şeyi, Ebu Cehil'in karısı bile giymedi bu dünyada belki. Ne güzel, elhamdülillah, şükürler olsun! Çoluk çocuğa da ufak tefek miras, bir de yazlıkta bıraktıysan ne güzel. İmamı Azam da sana hayran zaten, kıyamet günü senin şefaatine sığınacak muhakkak.

إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ Bu ümmet ne ağır imtihanlara murdar oldu. Ne zor hali var bu ümmetin. Peygamber bağırsın dursun öbür taraftan! Bağırsın "Ümmetimden başları deve hörgücü gibi olup giyinmiş çıplaklar çıkacak." diye bağırsın dursun öbür taraftan.

Kardeşler,

Baba veya anne, doğurduğun her çocuk senin cennetindir. En fazla yirmi sene namaz kılabilirsin, bilemedin yüz sene namaz kılabilirsin. Bilemedin iki yüz sene ömrün varsa iki yüz sene namaz kılabilirsin; ama şu cennetin tapusuna bak. Allah rızası için şu elindeki tapu belgesine bak! Müslim'in, Ebu Davud'un rivayet ettiği şu hadise bak. Ebu Hureyre, Resûlullah'ın dinlemiş ve o mübarek ağızdan duyduğu muhteşem müjdeyi bize nasıl taşıyor, şuna bir bak. Ne diyor? "Otuz sene, elli sene, yüz sene; namaz kıldın, oruç tuttun, öldün, defterler kapandı. Mezarda da kılacak halin yok ya! Mezarda da oruç tutacak değilsin ya, mezarda da yardım gönderecek halin yok ya. Bitti! Kaç seneydi? Elli sene, yüz on sene yaşadın. On yaşında başladın, yüz sene kıldın. Daha ne yapacaksın ki? Fakat yetiştirdiğin salih bir çocuk, senin elinle yetişmiş, helal lokmanla yetiştirdiğin, salih bir çocuk; sen öldükten yirmi sene otuz sene elli sene sonra bile namaz kıldıkça, oruç tuttukça, 'Rabb'im anama rahmet et, babama rahmet et.' dedikçe defterin açıktır. Namaz kılan bir mü'min gibi, kabirde kalıyorsun." diyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Bir de o, senin salih çocuğun; o da çocuğunu öyle yetiştirdiyse musluğun ilki

senden açıldığı için, torun da sana çalışmaya başladı. O da onun torununa taşıdıysa sen, dört yüz senedir mezardasın ve çoktan namazlarının, oruçlarının bitmiş olması lazımdı. Dört yüz senedir melekler sana hala stok biriktiriyorlar orada. Çocuk cennettir, cennet! Öyle okullara, şuralara, buralara kurban edilecek basit bir nimet değildir çocuk! Olduğu gibi, cennettir.

Sen ey kadın, sen ey anne! Nasıl yirmi kere cennet garantisiyle dirilmeyi istemezsin Allah'tan? Nasıl iki çocuğa tahammül ettin sen? Ey baba! Sen mezarda beş çocuğun olsa ve beşi de senin hesabına çalışsa istemez misin? Hâlbuki onlara bir akar kalsın diye, belki de faize krediye bulaşarak onların da bir dairesi olsun diye sen; öldükten sonra onlar için uğraştın. Hâlbuki onlar kendileri de daire alabilirlerdi, saf adam! Sana ne, onların mülkünden. Allah kimi açıkta bıraktı ki senin çocuğunu bırakacak? Bırak, kendine yatırım yap sen! Çocuğunu infaka alıştır. "Al oğlum bu tapuyu, git filan vakfa ver daireyi. Bana da sana da yatırım olsun." de. Sen verecektin; ama çocuğunun eliyle çocuğun koca bir mülkü vermeye alışsın. Şehit olmayı ashabı kiram, çocuklarına öğrettiği gibi sen de infak etmeyi öğret çocuğuna. Namazı öğret, ulemaya ihtiramı öğret. Sen mezarda iken, ebedi kârlar içinde kal. Banka hesabı, bu işte! Allah'ın hesabına yatırım yapsana. Evlattan iyi bir cennet hayatı olur mu? Kılan kılsan yüz sene kılacaksın. Tutsan tutsan yüz sene oruç tutacaksın. Zaten son on sene de doktorlar "Oruç tutamazsın." diyecekler sana; ama mezarda iken de oruç tutmak var bu dünyada. İşte Resûlullah'ın vaadi budur. Sen mezardasın, çocuk hâlâ oruç tutuyor. Senin çocuğun öleli de beş yüz sene olmuş. Beş yüz sene olmuş senin çocuğun öleli; ama torunlara intikal eden bir teheccüd var ortada.

Bunu ilk defa sen, sülaleye sokmuştun. İlk defa sen, modern bir kelebek başörtüyü aileye sokan bir kadın olduğun zamanki gibi; o rengârenk başörtüler, teberrüc kıyafetleriyle sokaklarda dolaştıkça meleklerin senin karşına dikilip "Ümmetin iffetiyle oynayan kadın!" diyecekleri gibi, "Ona müsamaha eden ey baba!" diye senin de karşına melekler Nekir, Münker dikilecekler. Öte yandan "Sen, sülaleye ilk defa sabah namazını sokan adam!" diye de mezarda her gün meleklerle oturmak da var. Cennet bu cennet! Vaat eden Allah olduktan sonra güvenmemek, ne demek? Resûlullah vaat ediyor sallallahu aleyhi ve sellem.

Kardeşler,

Biz bir çocuğu kaybettiğimiz zaman (üç yaşında çocuk hastalıktan öldüğünde) "Çocuğum öldü." diyemem. "Cennetim öldü." derim. Nasıl Kudüs, Yahudi'nin eline düştüğü zaman "Kudüs'ümüz gitti." diyoruz. "Peygamber aleyhisselamin miracgâhı gitti." diyoruz. "Çocuk gitti." değil; senin değildi zaten. Allah'ın senin önüne koyduğu bir cennet köprüsüydü. Köprün çöktü senin. Namaz kılmadığı zaman da çocuk "Eyvah bu çocuk yanacak!" diye esef ediyorum; ama bunun yanında "Benim de namazlarım kılınmıyor." diye esef etmem lazım.

Asıl kaybeden benim! Nasıl olsa kıyamet günü herkes kendi cennetine girecek; ama bu, namaz kılan biri olsaydı ne olurdu? Namazdan sonra ellerini kaldırıp "Rabb'im babama rahmet et! Küçükken o bana rahmet ettiği gibi, sen de şimdi mezarda anama rahmet et!" diyen bir evlat olsaydı ben, cennet gibi bir mezarda yaşayacaktım. Bayramdan bayrama Fatiha okumaya geleceklermiş mezarıma. İyi be! Üç yüz altmış dört gün melekler yaksın, kavursun beni orada. Bir gün bayramda gelecek, cep telefonu elinde "Tamam geliyorum mezarlıktayım. Tamam tamam, orada bekleyin siz. Ay arabayı da çok zor yere park ettik! Mezarlıkta da park yeri yok." diyecekler. Hem bunları konuşacaklar hem de bir uyduruk Fatiha okuyacaklar. Ben de oradan cennete gideceğim. Yapma kardeşim! Bu kadar hayal olmaz ya, olmaz ya! Dünyada böyle "Günün birinde bana bir devletten tahvil çıkacak da oradan inşallah zengin olurum." diye mutluluktan gülen var mı ya? Bu dünyada olmuyor da üstelik "Bu kadar ben size oy vermiştim, iktidar için seçimde afiş yapıştırmıştım." desen sana hani bir kampanya çıkacak belki. Bu ahirette hiç olur mu ya? Bayramda gelecek de Fatiha okuyacak da üstelik bir de iyi sesli bir hafız getirip onun cebine de beş on kuruş koyup bir de Yasin okutacak. Ohoo, Âlâyı illiyyine çıktın sen mezardan zaten. Öyle "Mezarını pur nur eyle." filan edebiyatları, aman Allah'ım ne çirkin şeyler bunlar! Oradan paralı bir Yasin, "Bu Yasin'i gönderdik sen Ya Rabb'i mezarını pur nur eyle. Şöyle eyle böyle eyle." Seni bekliyorlardı zaten. Dilekçeyi verdin otomatik, kanuni hakkın zaten. Mezar pur nur oldu. Basiretli olmalı mü'min, kardeşim! Aklın kabul etti mi, bunu da din kabul edecek.

Evlat, cennettir ve cehennemdir de maazallah! Bir mü'min ölürken yatağında "Çoluk çocuğumuzu işte elhamdülillah şükürler olsun gözüm arkada değil. Her birine birer daire bıraktım." Eyvah! Bu ne düşünüyor hala ya? Sana ne daireden ya, sana ne! "Elhamdülillah, çocuklarım şu anda namazı ihmal etmiyorlar, herhalde mezarda geliyor bize bunlar inşallah." deyip esas böyle git yahu, gideceksen. "Evlat yetiştirmek ne demektir?" bunu konuşuyorum. Bunun adı cennet, bunun adı Firdevs Allah'ın izniyle.

Kardeşler,

Tirmizi'den ve Ahmed bin Hanbel'den bir hadis-i şerif nakledeceğim. Konuştuklarımı heva ve zevkime göre konuşmadığımı; hasretime göre konuştuğumu, Resûlullah'tan sallallahu aleyhi ve sellem karşıma çıkan müjdeleri kendim ve

sizler için aktarmayı imani bir görev saydığımı belgeleyen bir söz daha nakletmek istiyorum. Cabir bin Semure isimli sahabi diyor ki “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki ” Önce şunu açıklayayım. Sa’ diye bir ölçü var. Sa’yı kilo kabul edin siz. Yani bir sa’, iki sa’, üç sa’, böyle bir ölçü var Medine’de. Kilo değil ama siz kilo kabul edin, kilodan fazla çünkü.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuş ki Cabir bin Semure isimli sahabi naklediyor “Bir mü’minin oturup çocuğuna ahlaki bir terbiye öğretmesi, bir sa’ sadaka vermesinden daha sevaptır.” Bunun neresinde müjde var? Neresinde var biliyor musunuz? Filan yerdeki Müslümana yardım kampanyasına bir tır un, iki tır buğday, üç tır konfeksiyon gönderen mü’minlere söylüyorum bunu. O tırdan daha değerlisi, çocuğunu mü’min ahlaklı biri olarak yetiştirmektir. İş yoğunluğundan dolayı vakit bulamadığını ve çocuklarını ihmal ettiğini söylüyorsun ya, Peygamberin bu sözünü kulağına küpe et! Senin çocuğuna terbiye vermen, Afrika’daki Müslüman’a yardım göndermenden önemlidir. Hâlbuki sadaka, belaları bile def edecek büyük bir sevap kaynağıdır; ama Cabir radiyallahu anhnın rivayeti ne? “Çocuğa bir kelime terbiye öğretmen, sadaka vermenden değerlidir.” Kendi çamaşırın yırtık, başkasına elbise dağıtıyorsun. Çocuk senin zimmetinde, hala çocuğunun terbiye sıkıntısı var; sen Afrika’daki Müslüman’a yardım gönderiyorsun. Bunu anlatıyor hadis-i şerif. Burada haşa, Müslümanları birbirleriyle yardımlaşmalarına karşı gevşeklik pirimi dağıtmıyorum ben; ama bu sadaka anlayışından önce, çocuğunu ateşten koruma anlayışına sahip olman lazım diyorum. Çok fark var ikisi arasında. “Afrika çok uzak ya Rabb’i!” diyebilirsin. Yan odada internetle helak olmuş çocuk için “Çok uzakta, aramızda duvar vardı ya Rabb’i!” mi diyeceksin? Ne diyeceksin? Bu hadis-i şerifi kulağımıza küpe edelim.

Kardeşler,

Çocuk cennettir, dedim ya! Kafamdan “inşallah” demedim. Çocuk cennettir. Her çocuk bir sabah namazıdır, öğle namazıdır. Nasıl? “Sabah namazını bugün kıldım elhamdülillah, bu sabah namazıyla da tapu belgemizi aldık yeter.” diyor mu bir insan? Seksen sene yaşıyorsa seksen sene namaz kılıyor. “E geçen sene de kılmıştık üç yüz altmış beş gün.” O başka, bu başka. Çocuk da namazdır. “Ya dün o camiye göndermişim.” olmaz. Namaz gibi her gün kılacaksın onu da. Çocuk on iki yaşında çok iyiydi, on üç yaşında kötü oldu. Zararı yok. Sen de bir kere sabah namazına kalkmamıştın, hatırlıyor musun? Madem kalkmadın, “Bitsin bu namaz.” dedin mi? Üstelik daha çok pişman oldun. Öbür gün kazasını yaptın. Ya “Nasıl ben tövbe ederim?” diye pişmanlık hissettin. Belki de kendine ceza verdin, “Üç gün sabah kahvaltısı yapmıyorum. Nefsim terbiye olsun.” dedin değil mi? Çocuk da dün iyiydi, dün sabah namazı kıldın gibiydi o. Bugün, çok berbat! Umudumu mu keseyim? Otur! Sakın böyle bir şey söyleme! Namazı kaçırınca namazı bıraktın mı? Yok. Bunu da namaz kaçmış gibi kabul et. Çorap söküğü işte, söküldü bir gün. “E ben kaç gün sabredeceğim?” işte fazla değil, dokuz yüz elli sene kadar bekleyeceksin Kur’an kitabına! Kur’an kitabına! “E peki sonunda olmazsa?” Nuh’a bir şey oldu mu? Olmadı. Sana da olmaz merak etme; ama Nuh aleyhisselamla aynı kafandansan. Çok liberal, demokratik vesaire anlayışların varsa o hesaplardan, anlamıyorum zaten. Onlara bir şey söyleyemiyorum. Allah’ın hesapları böyle celle celaluhu!

Kardeşler,

Çocuk cennettir, dedim ya! Çocuğuna terbiye veren bir Müslüman’ın, sadaka vermekten büyük bir sevap kazandığını söyledi Efendimiz dedim ya! Ebu Davud’dan 5146. hadis-i şerifi beraber dinleyelim şimdi. Ha Cennet ha çocuk derken, Allah’ın mülkünden arazi dağıtmıyoruz biz. Biz oradan bir karış yer bulsak razıyız zaten. Kime ne cennet dağıtacağız ki? Fakat Peygamberi dağıttı aleyhisselatu vesselam. Bakın erkek-kız büyüttün, evlendirdin, yok ya bunlar uzun şeyler! Şu Peygamberin sözüne bir bak. İbn Abbas radiyallahu anhuma (Efendimizin amcasının oğlu, ashabın alimi, Kur’an’ın müfessiri) Resûlullah’tan duymuş. Ebu Davud da ondan, bize naklediyor. Bakın ne buyuruyor “Kimin bir kız çocuğu da olur. O kız çocuğunu erkek çocuğundan daha düşük görmeden, erkek kız ayrımı yapmadan büyütürse bu yaptığı şey, onu Allah’ın cennetine sokar.” buyuruyor. Çocuk büyütme değil, hafız yapmak değil, tesettürlü kız büyütme değil, “Çok çocuğum oldu, beşi de benim için namaz kılacak.” değil, “Çocuklarımı Kudüs’e gönderdim, dördü orada şehit oldu.” değil! Yahu bunlar çok büyük iş, senin benim yapacağım iş değil belki bunlar. Üç çocuğun var biri kız, ikisi erkek; senin gözünde üçü de denk! Bu, Allah’ın cennete koymayı vadettiği bir sevap, Peygamberinin lisanından. Başka bir hadisinde de aleyhisselam buyuruyor ki “Çocuklarınıza dengesiz davranmayın! İlla tercih edecek olsam ben kızları tutardım.” diyor. Demek ki ümmetinin, erkek çocuğa üç daireden ikisini çaktırmadan bırakıp dört kıza da bir daire bırakma hastalığı olacağını biliyordu Efendimiz. Bunu da öldükten sonra şeriat düşmanlığı olmasın diye sağlığında yaparsın. Tapu dairesinde arkadaşına borçlanırsın, arkadaşın sana bir haciz getirir uyduruk. Haciz olarak da alır, onu o da çocuğunu ucuza satar alavere dalavere. Üç vergiyle halledersin. Meleklerin de tatiline rastladığı için beşten sonra yaparsın, bu işlemi anlamaz melekler, anlamazlar; ama Allah, Allah! O, kız istedi. Kız yarattı. Kulu saçı uzun, diye beğenmedi. Allah! Nerede Allah? Nerede Allah? Hadi meleklerin iş saatine rastlatmadın. Arkadaşlar cennet, bak bu adam için cehennem oldu. Senin Peygamberin diyor ki “İlla taraf tutacaksam kızın tarafını tutarım.” diyor. “Adaletli olun; ama taraf tutacasanız kızın tarafını tutun.” diyor sallallahu aleyhi ve sellem.



Kardeşler,

Daha önce defalarca dinlediğiniz hadis-i şerifi, tekrar vurguluyorum. “Üç kız çocuğunu yetiştirip, iffetleriyle evlendirene cennet sözüm olsun.” Evlat cennet mi? Cennet! Üç kızı ümmetin başına bela edene ne vadetmiştir acaba? Yeteri kadar Yahudi fitnessi olan bir dünyada, belki de Yahudi’ye rahmet okutacak üç kız yetiştirdiysen sen, ne olacak acaba? Gerçi sen “Yahudi’den beter olun!” dememiştir; ama işten vakit bulup ilgilenememiştir çocuklarıyla. Hâlbuki peygamberin sana “Vakıflarda sürüneceğin yerde çocuklarını terbiye et!” demişti daha önce.

Kardeşler,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve selemden, bir nakil daha yapmak istiyorum. İddiamı ispat etmek için. Dedim ki “Ha cennet ha çocuk! Ha namaz ha çocuk! Ha zekât ha çocuk!” Bunlar aynı şeylerdir diye, iddia ettim. Biri çıkıp da bana dese ki “Peki, İslam’ın şartlarında çocuk diye bir şey yok.” Ben onunla münakaşa etmem. Öyle bir şey yok! O konuyu tartışmıyorum; ama elimde belgelerim var. Belgelerimle konuşmak istiyorum. Mesela; belgelerimden birini Esved bin Seri isimli bir sahabe naklediyor. Diyor ki Esved bin Seri isimli sahabe, hepimiz dikkat edelim. Ha cennet ha çocuk, ne demek? Bunu anlatıyor. Diyor ki “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle dört kere cihada katıldım.” Demek ki geç Müslüman olanlardan biri bu. “Bu katıldığım dört savaştan birinde meydan çok kızıştı. Birkaç sahabe bir iki müşriki öldürürken, onlardan birinin çocuğunu da öldürdüler, küçük çocuğu.” Demek ki çocuğu da yanındaymış, çocuğa da kılıç darbesi gelmiş. Yani kafir savaşıyor, savaştığı için kafir öldürülüyor, öldürülürken çocuğu da ölmüş.

Savaştan sonra durum değerlendirmesi yapmak için Efendimiz toplanıyor, diyorlar ki “İşte ne oldu? Sen ne yaptın?” böyle savaş değerlendirmesi yapıyorlar. Biri diyor ki “Ya Resulallah! Filancalar çok direndiler, öldürdük.” Bu Esved isimli sahabe anlatıyor şimdi. “Öldürdük, o arada nesillerini de kuruttuk.” “Nasıl?” diyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. “Müşrik bir çocukları varmış, onu da temizledik.” “Çocuk mu öldürdünüz?” diyor. “Evet ya Resûlullah.” diyorlar. “Kökünü kuruttuk.” diyor ya sahabe şimdi. “Çocuk mu öldürdünüz?” diyor. “Evet ya Resûlullah” diyor. “Çocuk, öldürdünüz!” diyor. Hayretler içinde kalıyor. Sahabinin biri bakıyor ki durum iyi değil. “Yahu niye çocuk öldürdünüz?” diye hesap sorulacak. “Ya Resûlullah!” diyor. “Müşrik oğlu müşrikti çocuk.” diyor. Müşrik oğlu müşrikti yani. Büyüyecek, müşrik olacaktı o da. Çocuğu bugün namaz kılmayan, sigara içen, bağımlı, filanca şeye bağımlı olan, hayatta namaz kılmamış yirmi beş yaşında çocuğu olan arkadaşlar, anneler, babalar! Bakın Resûlullah ne buyurmuş aleyhisselatu vesselam. “Çocuğu öldürdük; ama babası müşrikti.” diyene buyurmuş ki “Sizin en iyiniz var ya! Şu sahabilerin, onların da babaları müşrikti ama.” demiş.

Ve'l hamdu lillahi rabbi'l alemîn.